

חצי יובל

במסיבה שנערכה השבוע חגגנו חצי יובל שנים ל"שיחת הסאחבק", ולאחר הרמת הכוס המסורתית ניגשה אלי סטודנטית אחת, אדומת-שיער, — מה שאני לא מבינה — היא אמרה — הוא איך בכלל הכניסו אותך פנימה, לעיתון?

— העורך! — שח לה סאחבק — בזכותו קרה הכל!
אם כי האמת היא, ועכשיו מותר לי לגלות אותה, שזה קרה בזכות סאחבק. כשסאחבק הגיע לחדרו של העורך, באותו בוקר סתווי, הוא פתח ואמר בי שיגנונו הצנוע הידוע:

— אדוני העורך, אני מוכן לעשות למענך הכל! לשטוף את האוטו שלך בכל יום שישי. לגזום את הדשא בגינה. לגמור את החשבון עם השכן מלמעלה. ותמורת תשלום שעות-נוספות, אפילו לצאת לטייל מדי יום אחר הצהריים עם שני החתולים הסיאמיים שלך.

העורך קרא לאיש הביטחון של המערכת והורה לו להורות לי את הדרך החוצה. עם אנשי ביטחון סאחבק מסתדר בקלות, אך העדפתי להמשיך בסיגנון תרבותי. — אם תזרוק אותי — הסברתי לעורך — האישיות שלי תיפגע!
העורך לא הבין על מה אני מבבלב, ואז נאלצתי לגלות לו את הסוד. — סאחבק משמש שליח ושם-סיפורתי לאישיות מפורסמת, אחת הדמויות המרכזיות במדינה, החפצה לפרסם את הגיגיה הסאטיריקומיים בעיתון, אך בעי-לוב שם.

העורך ביקש מאיש הביטחון לצאת. סאחבק הנמיך את קולו והבהיר לעורך כי האישיות שלי מוכנה, תמורת נקום טוב בעיתון, להעניק לו, בלי להתחשב בדיעותיו הפוליטיות, ידיעות בלעדיות בכל נושא שיומין.

העורך לא נלהב להצעתו. — סקופים — הוא אמר — לא חסרים לנו. השתררה שתיקה. אני חשבתי כבר לצאת ולהציע לאישיותי לנסות את מזלה בעיתון אחר, אך העורך רמז לי להתקרב אליו.

— יש לי חלום אחד ישן — הוא לחש באוזני. אמור לי מהו חלומך — שח סאחבק — ונראה מה נוכל לעשות. — הייתי רוצה — אמר העורך — שמיפעלי יונצח בדרך כלשהי, כדי שגם הדור רות הבאים ידעו על תרומתי בשדה העיתונות העיברית.

— אין בעיות! — אמר סאחבק — אנחנו משיגים לך את הפינה הצפונית של כיכר-אתרים. שם, על רקע גלי הים המתנפצים, ינשא לעד פסל הברונזה של העורך, רכוב על מכונית כתיבה קרבית.

העורך שאל מתי אוכל לתת לו תשובה סופית. הבטחתי להתקשר ונפרדנו בלחיצת ידיים. באותו הערב, במקום אסור לציון, פגשתי את האישיות החשובה שלי והצגתי בפניה את בקשת העורך. אישיותי היססה.

— רק זה חסר לנו — לחשה האישיות — שיגלו את הקשר ביני לבין סאחבק! — אין לך שום סיבה לדאוג — שח סאחבק לאישיות המפורסמת שלו — הציבור בארץ יהיה מספיק כדי להכיר בתרומתו של העורך, כפי שהיא תבוא לידי ביטוי בכתוב על האנדרטה: "האיש שגילה את סאחבק".

נתח את לבך במו ידיך

אופנת, "עשה במו ידיך" תפסה אותי מהרגע הראשון. גם עושה, גם חוסך, גם נהנה — והכל במו ידיך!

את ההנאה הרבה ביותר סאחבק מפיק מהקשבה לתוכניות הראדיו השונות, בהן מייצעים למאזינים המטלפנים כיצד לפתור את בעיותיהם במו ידיהם. בתוכנית האחרונה, למשל, של הסידרה "הרפא במו ידיך", לימד אותנו הנומ-חה, דוקטור ברני, כיצד לאחות שברים בעזרת שני קרשים, גבס לבן, מעט מלט וקמח צ'צ'י. הוא הבטיח כי מי שאזין בקביעות ל"הרפא במו ידיך" יוכל לרפא עצמו מכל מחלה.

— ראוי להזכיר — אמר ד"ר ברני — כי המשתמשים בשיטתנו אינם נזקקים לציוד מיוחד וקר, אלא עושים שימוש במכשירים הנמצאים בכל בית. שיטה זו זולה יותר, מהירה יותר, ובעיקר — בטוחה יותר! אתה מכיר היטב את הרופא שלך.

מנחה התוכנית הקריא הפעם את מיכתבו של מר הוכמן מירושלים, שבו הוא כתב: "לאחרונה אני סובל מהתקפי-לב חוזרים ונישנים, הנובעים מסתימות בשם-תום הימני של הלב. אני מאזין קבוע לתוכניתכם, "הרפא במו ידיך" ונמהני אם תוכלו לעזור לי במיקרה זה."

— נשמח לעזור למר הוכמן — אמר דוקטור ברני — אנו מקווים שאתה מאזין לנו ברגע זה. אם כן, סדר לפניך את כלי הבית המצויים ברשותך, והיכון לניתוח לב פתוח במו ידיך. טול את פותחן הקופסות...

— סליחה — הפרעו המנחה — האם אין פותחים בהרדמה?

— כמובן — אמר דוקטור ברני — אני הנחתי כי המאזין כבר נרדם. אם לא, אנא, טול מחט תפירה דקה וארוכה, והרדם עצמך באקונומוקטורה, שיטת הדיקור הסינית עליה עמדנו בשיחות הקודמות. לאחר ההרדמה פתח את הלב בעזרת ה-פוחתן ושני מזלגות קטנים לעוגות או דגים. שלפית הלב החוצה מתבצעת ממש באותה שיטה המוכרת למאזינינו שסבלו בעבר מכאב בשיני-החלב שלהם.

— אתה מתכוון לשיטת החוט והדלת? — שאל המנחה.

— בוודאי — אמר הדוקטור — עתה, לאחר שהוצאת את הלב, אנא, אחוז בו ביד ימין והחלף פקונג-ראש בתנועת סיבוב ביד שמאל. החזר את הלב למקומו וסגור בתפר כפול.

— אדוני הדוקטור — אמר המנחה — האם אין כל סכנה בשיטה זו של ניתוח לב פתוח במו ידיך?

— אם חש הפעיניטי-המנחה חולשה — השיב הדוקטור — או אם יתעוררו סיבוכים קלים, המאזין מוזמן לכתוב אלינו.

— ואנו נשוב לו — סיים המנחה — בתוכניתנו הבאה, בסידרה "הרפא במו ידיך", בה נעסוק בפאתולוגיה העצמית — "נתח את גופתך במו ידיך".

